

Наста КУДАСАВА:

ІМЁНЫ

«Быць паэтам — гэта хранічная хвароба»

Не трэба быць моцным экстрасэнсам, каб ужо сёння прадбачыць, што ў рэйтынгу найлепшых паэтычных кніг гэтага года на адным з топавых месцаў абавязкова з'явіцца «Маё невымаўля» Насты Кудасавай з Рагачова.

Паэтка нас сапраўды здзівіла сваім новым выданнем — шчырым, адкрытым, напісаным без аніякага крывадушша і масак. А яшчэ ўразіла здольнасцю ствараць новыя словы, якія гарманічна ўваходзяць у канву верша і мовы ў цэлым. Пра гэтае неймавернае ўменне, зайздрасць да ўдач калег і паэзію як пэўны стан існавання чалавека мы і гутарым сёння з Настай Кудасавай.

— Раней вы часта падкрэслівалі, што аддаеце перавагу камерным выступленням і не надта любіце вялікія аўдыторыі. Зараз жа часта чытаеце вершы ў клубах. Не страшна?

— Заўсёды страшна выступаць, перад любой аўдыторыяй. Я ў пэўны момант адзела на сябе «браню» і вырашыла, што мушу спрабаваць выходзіць са стану сацыяпатыі, які для мяне характэрны па жыцці. Трэба прыстасоўвацца. Таму, калі мяне некуды запрашаюць, я пагаджаюся, загартоўваю сябе. Насамрэч, калі чытаю вершы, то не бачу людзей. Проста ўваходжу ў нейкі стан, забываюся пра аўдыторыю. Калі не забудзецца, то добра чытаць не атрымаецца. І я чытаю вершы толькі на памяць, кожнае выступленне — пэўнага кшталту пльнь. Калі гэта атрымліваецца, становіцца ўсё адно, сустрэча камерная ці масавая.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Не вучобай адзінай

ХТО СТУДЭНТ ГОДА? ЁН СТУДЭНТ ГОДА!

Крэатыўны пазітыўны выдатнік і актывіст БРСМ

— Чаго мне не хапае? Без творчасці я нібыта птушка ў клетцы. Таму сабралася і занялася спортам, танцамі, вакалам. Уся гэтая слава, папулярнасць, поспех... Я ўсяго павінна дабіцца сама. Я так вырашыла...

— Крута!

— Ну і зараз я самы актыўны студэнт універсітэта. Стараюся...

— Можна, прыйшоў час усё ж такі сустрэцца асабіста?

— Давайце... А дзе?

— Мяркуючы па тэме, на конкурсе «Студэнт года».

— На конкурсе?

— Давай у клубе Dozari. Гадзін у пяць. Нармальна?

— Так, нармальна... Тады да сустрэчы... Хто студэнт года? Я студэнт года!

Словы з песні: «Готовилась полгода на конкурс «Студент года». Людей там было много и нервы как канат. Одета стильно, строго. Дала понять с порога — на титул «Студент года» я главный кандидат. На пьедестале... и вот диплом в моих руках. На пьедестале... и вот диплом в моих руках».

Фота Сяргея ПІКАНОВІЧА

ПРЭТЭНДЭНТЫ НА ТЫТУЛ

Калі вы яшчэ не бачылі на YouTube відэаролік трэцякурсніцы з Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы Веранікі Кажанеўскай, то абавязкова яго знайдзіце. З'яўленне ў пачатку года на тым жа відэахосцінгу кіліпа групы «Ленінград» на песню «Экспанат» дало неабсяжную прастору для пародый, жартаў і «падколак». Вы ж яго таксама бачылі? І, мабыць, не адзін раз? Таму проста грэх было не скарыстаць чужую ідэю крыху для іншай мэты. Вераніка прыдумала ў якасці сваёй відэавізіткі ролік, у якім дзяўчына збіра-

ецца на рэспубліканскі конкурс «Студэнт года». Натуральна, што ў фінале сапраўднага конкурсу яна была ці не самай пазнавальнай персонай. «А-а-а, гэта дзяўчына з «лабутэнаў», — казалі ёй услед.

Снежаньскім вечарам у мінскім забаўляльным комплексе сабраліся дзевяць найлепшых студэнтаў, якія перамаглі ў абласных і мінскім гарадскім этапах рэспубліканскага конкурсу (па аднаму прадстаўніку ад вобласці і чатыры прадстаўнікі — ад сталіцы), і іх групы падтрымкі. Упершыню галоўнае студэнцкае свята, ідэйным натхняльнікам якога выступае БРСМ, выйшла за межы ўніверсітэцкай актавай залы і перамясцілася ў начны клуб Dozari.

(Заканчэнне на 5-й стар. «ЧЗ».)

Ідзі маладых

Акрыленыя працай,

або Як зрабіць «кактэйль» для птушак

Грып, хваробы Ньюкасла ці Гамбара і дзясяткі іншых могуць знішчыць цэлыя пагалоўі на птушыных фермах. Але гэтага не адбываецца ў тым ліку і дзякуючы намаганням вучоных. Старшы навуковы супрацоўнік аддзела хвароб птушак, пчол і фізіка-хімічных даследаванняў Інстытута эксперыментальнай ветэрынарыі імя С.М. Вышалескага Нацыянальнай акадэміі навук Надзея КНЫШ ужо даўно і паспяхова стварае лекі для птушак. Сёлета яна атрымала за сваю працу стыпендыю Прэзідэнта краіны.

— Цікаўнасць да лячэння братоў нашых меншых мне перадалася ў спадчыну, — усміхаецца дзяўчына. — Маці па прафесіі ветэрынарны ўрач, працавала загадчыцай лабараторыі ветэрынарна-санітарнай экспертызы. У дзяцінстве заўсёды цягнула жывёл з вуліцы да яе — на лячэнне. Потым вырашыла звязаць з гэтым і сваё жыццё. Пасля школы паступіла ў Віцебскую ветэрынарную акадэмію, адвучылася там пяць гадоў. Аднакурснікі

пераважна марылі пра работу ў прыватных клініках, але лёс распарадзіўся інакш. Большасць з іх увогуле цяпер працуюць не па спецыяльнасці. Мяне ж чакала размеркаванне, а ехаць адпрацоўваць у глыбінку не надта хацелася — за пяць гадоў я і так засумавала па Мінску і сябрах, якія засталіся тут. Таму пачала сама шукаць установу, якая б прыняла маладога спецыяліста. Прыехала сюды проста спытаць пра наяўнасць вакансій, а ўжо праз тыдзень выйшла на працу.

Гэта было ў 2004 годзе. Ужо налета малады ветэрынар паступіла ў аспірантуру (вучылася завочна паралельна з работай). З самага пачатку дзяўчына працавала над пошукам дзейных вакцын для лячэння птушак, у першую чаргу — курэй.

— Мы адсочваем сітуацыю з хваробамі птушак па ўсёй Беларусі, — кажа навуковец. — Напрыклад, ёсць чатыры гаспадаркі, дзе зафіксавана наяўнасць інфекцыйнага ларынгатрахеіту (вострага рэспіраторнага захворвання курэй, смяротнасць ад якога дасягае 50 працэнтаў. — Аўт.), адпаведна, там праводзяцца рэгулярныя вакцынацыі.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Для навукоўцаў-ветэрынараў яйкі — важныя даследчыцкі матэрыял.

Фота Сяргея ПІКАНОВІЧА